

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὴς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 12 Φεβρουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Εἶχε γίνεи κόκκινος σὰν ντομάτα καὶ κρατοῦσε κατεβασμένο τὸ κεφάλι. Μὰ κι' ἡ καρδιά τοῦ κ. Γουώλτερς εἶχε κατεβεῖ στὰ πόδια του. Ἀχ, ἀλλοίμονο, ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἦταν ἄξιο ν' ἀπαντήσῃ οὔτε στὴν ἀπλοῦστερη ἐρώτησι· τί τοῦ εἶχε ἔσθαι τοῦ εὐλογημένου τοῦ δικαστῆ νὰ τὸ ρωτήσῃ; Ὡστόσο ἐνοιωθε πὼς ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ προσθέσῃ ἐνθαρρυντικά:

—Ἀποκρίσου στὸν κύριο, Θωμά. Μὴ φοβᾶσαι!

Ὁ Τὸμ ὄλο καὶ κοκκίνιζε περισσότερο.

—Τὸ ξέρω, σὲ μένα θὰ θελήσῃ νὰ τὸ πῇ, μπῆκε στὴ μέση κι' ἡ κυρία. Λοιπὸν τὰ δνόματα τῶν δύο πρώτων Ἀποστόλων ἦσαν...

—Δαυτὶ καὶ Γολιάθ!

Ἄς ρίξουμε τὸν πέπλο τῆς εὐσπλαχνίας πάνω ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τῇ Δευτέρᾳ τὸ πρωτὶ ὁ Τὸμ ξύπνησε πολὺ κακόκεφα. Αὐτὸ δηλαδὴ συνέβαινε κατκτικὰ κάθε Δευτέρᾳ πρωτὶ, γιὰτι μ' αὐτὴν ἀρχίζε μιὰ καινούργια βδομάδα ὄλο βάσανα καὶ ἐννοίες. Κάθε Δευτέρᾳ ὁ Τὸμ τὴν ἀρχίζε σχεδὸν πάντα μὲ τὴν σκέψη, ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑπῆρχε ὁλότελα Κυριακή, γιὰτι ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας ἐλευθερία οἱ ἀλυσσιδεσ τῆς σκλαβιάς φαίνονταν ἀκόμη πιὸ βαρεῖες καὶ δυσβάστακτες.

Ἐκπλωμένος στὸ κρεβάτι του ὁ Τὸμ συλλογιζόταν. Ἐξαφνα τοῦ ἤρθε ἡ σκέψη τί ἔσοχα θὰ ἦταν ἀν τύχαινε νάρρωσθῃ τῶρα καὶ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο. Νὰ μιὰ ἔσοχη ἰδέα, ἀλήθεια. Ἐξέτασε ὁλόκληρο τὸ κορμί του, ἀπ'

ἔξω κι' ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψε καμμιά, οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐνόχληση. Ἐναεξετάσθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ τώρα τοῦ φάνηκε πὼς ἀνακάλυψε μιὰ ἐλάχιστη ὑποψία κωλικόπου πού γεμάτος ἐλπίδα ἀρχισε

«Ὁ Χώκλμπερν Φίνν, ὁ νεαρὸς παρίας τοῦ χωριοῦ...»

νὰ τὴν καλλιεργῇ μὲ τρυφερότητα—μὰ ἀλλοίμονο κι' ἡ ὑποψία αὐτὴ λιγόστεψε καὶ στὸ τέλος ἐξαφανίστηκε ὁλότελα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ βρεθῇ κάτι ἄλλο. Καὶ νά, τὸ βρῆκε! Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπάνω του δόντια κουνιόταν! Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη! Ἦταν ἔτοιμος νὰ δώσῃ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου μὲ δυνατὰ βογγητά, εἴταν γιὰ καλὴ του τύχη πρόφτασε ἐνόσω ἦταν ἀκόμη καιρὸς νὰ θυμηθῇ πὼς ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν τὸν συνέφερε,

γιὰτι ἡ θεία ἀντὶ γιὰ ὅ,τιδήποτε ἄλλο θὰ τοῦδγαζε ἀπλούστατα τὸ δόντι κι' αὐτὸ θὰ τὸν πονοῦσε φρικτὰ!

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φυλάξῃ καλύτερα τὸ δόντι γιὰ ἐφεδρεία καὶ νὰ κοιτάξῃ μὴπως ἀνακαλύψῃ τίποτε ἄλλο. Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ ἐρχόταν τίποτε ἀπολύτως, μὰ ὕστερα θυμήθηκε πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε διηγηθῇ μιὰ φορὰ κάτι γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού, ὁ Τὸμ δὲν θυμόταν καλὰ, εἶχε πάθει σπηξιμία ἢ κάτι σχετικὸ ἀπὸ τὸ δάχτυλό του πού τὸ εἶχε λίγο τρυπήσει, ἔτσι ὥστε στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κόψουν ὁλόκληρο τὸ χέρι. Καὶ ὁ Τὸμ λοιπὸν θυμήθηκε ὅτι τις προάλλες εἶχε χτυπήσει λίγο τὸ μεγάλο δάχτυλό του ποδιοῦ—αὐτὸ τὸ γεγονόςδς μπορούσε νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ. Ἐβγαλε βιαστικὰ τὸ πόδι του ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα γιὰ νὰ τὸ κοιτάξῃ καλύτερα. Δυστυχῶς δὲν ἤξερε τὰ συμπτώματα πού τοῦ χρειαζόνταν γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἐκδηλώνῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχανε τίποτε ἀν ἔκανε μιὰ μικρὴ δοκιμὴ. Ἐτσι ἀρχισε νὰ βογγᾷ μὲ ζήλο καὶ μὲ πάθος. Ἄδικα! Ὁ Σιδ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται ἀμέριμνα. Ὁ Τὸμ ἀρχισε νὰ βογγᾷ δυνατώτερα καὶ ἑαφνικὰ τοῦ φάνηκε πὼς σι' ἀλήθεια ἐνοιωθε πόνους στὸ δάχτυλό του. Μὰ ὁ Σιδ οὔτε σείστηκε. Ὁ Τὸμ βογγοῦσε τώρα τόσο δυνατὰ πού ἀγκομαχοῦσε ἀπὸ τὴν πολλὴ δύναμη πού ἔδωζε. Δὲν μπορούσε πιὰ ἄλλο! Ἐκουράστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ κι' ὕστερα ἔβγαλε μιὰ ὁλόκληρη σειρά γνήσια βογγητά, ἀξιοθαύμαστα σι' ἀλήθεια γιὰ τὴν τέχνη τους.

Ὁ Σιδ ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζει. Αὐτὸ τὸν πείραξε τὸν Τὸμ.

—Σιδ, Σιδ, Σιδ! φώναξε καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ σκουνητιά.

Αὐτὸ ἔφερε ἀποτέλεσμα—καὶ ὁ Τὸμ ἐξακολούθησε τὰ βογγητά, Ὁ Σιδ χάσμουρήθηκε, τεντώθηκε, ἀ-

κούμπησε μουγγρίζοντας στον άγκω-
να του και κοίταξε κατά τὸ μέρος τοῦ
Τόμ. Ἐκεῖνος βογγοῦσε σπαραξί-
κάρδια.

— Τόμ, τί ἔχεις; φώναξε ὁ Σίδ.
Καμμιά ἀπάντηση.

— Τόμ, ἀκουσέ με, Τόμ, τί ἔπα-
θες; ἔκανε ὁ Σίδ καὶ τὸν ξεκούνησε
καὶ τὸν κοίταξε μὲ ἀνησυχία στὸ πρό-
σωπο.

— ὍΤόμ ἔκανε μὲ κλαψιάρικη φωνή:
— Ἀχ, Σίδ, ἄφρησέ με, μὴ μὲ σκου-
τάς ἔτσι.

— Μὰ τί ἔχεις, Τόμ; Νὰ φωνά-
ξω τὴν θεία;

— Ὁχι, ὄχι, μὴν τὸ κάνης. Θὰ
μοῦ περάσῃ μὴ τὴν φωνάξης.

— Μὰ πρέπει νὰ τὴν φωνάξω, Τόμ.
Μὴ βογγᾷς ἔτσι. Δὲν μπορῶ νὰ σ'
ἀκούω. Πόσον ὥρα βογγᾷς;

— Ἀπὸ τὴ νύχτα. Ἀχ, Σίδ, μὴν
κουνιέσαι ἔτσι, θὰ μὲ κάνης νὰ λιπο-
θυμῶ.

— Μὰ γιατί δὲν μὲ ξυπνοῦσες νω-
ρίτερα; Ἀχ, Τόμ, πάψε πιά, τὰ βογ-
γητά σου μοῦ σχίζουσιν τὴν καρδιά.
Πές μου ποῦ σὲ πονεῖ.

— Σίδ, σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅλα ὅσα
μοῦ χεῖς κάνει (βογγητά). Ὅλα, ὅλα!
Σίδ, σὺν πεθάνω...

— Ὁ Τόμ, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πε-
θάνης; Ὁχι δὲν θὰ τὸ κάνης ἕνα
τέτοιο πράγμα, ἔ;

— Σίδ, συγχωρῶ ὅλους τοὺς ἀν-
θρώπους (βαθὺ βογγητό). Καί, Σίδ,
τὴν κορνίζα μου καὶ τὴ γάτα μου,
αὐτὴν μὲ τὸ ἕνα μάτι ξέρεῖς, θὰ τὴν
δώσῃς στὸ κορίτσι ἐκεῖνο ποὺ ἦρθε
τώρα στὸ χωριὸ καὶ θὰ τῆς πῆς...

— Ὁ Σίδ ὅμως εἶχε κιόλας φορέσει
ἔξω-ἔξω τὰ ρούχα του καὶ εἶχε
ἐξαφανισθεῖ. Ὁ Τόμ ὅμως τώρα ἔ-
νοιωθε στ' ἀλήθεια πόνο: τόσο ζωη-
ρὰ δούλευε ἡ φαντασία του καὶ τὰ
βογγητά του ἦσαν τόσο γνήσια, ποὺ
μποροῦσαν νὰ ξεγελάσουν τὸν καθένα.

— Ὁ Σίδ κατέβηκε, κουτροβαλόντας
τὶς σκάλες καὶ φωνάζοντας:
— Θεία Πόλλυ, θεία Πόλλυ, τρέ-
χα γρήγορα, ὁ Τόμ πεθαίνει!

— Πεθαίνει;

— Ναί, ἔλα γρήγορα λοιπόν,

— Ἀχ, κουταμάρες, ποῖς πιστεύει
ἕνα τέτοιο πράγμα!

— Ὡστόσο ἀνέβηκε τὴ σκάλα ὅσο
πὶδ γρήγορα μποροῦσε καὶ ὁ Σίδ κι'
ἡ Μαίρη τὴν πῆραν καταπόδι. Τὸ
πρόσωπό τῆς ἦταν ἄσπρο σὺν πανί
καὶ τὰ χεῖλῃ τῆς ἔτρεμαν. Ὅταν ἔ-
φθασε κοντὰ στὸ κρεβάτι, ῥώτησε μὲ
φωνὴ κομμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο:

— Τόμ, Τόμ, τί ἔχεις;

— Ἀχ, θεία, ἄχ, τὸ πληγωμένο
μου δάχτυλο μὲ πονεῖ τόσο πολὺ—
μοῦ φαίνεται — μοῦ φαίνεται — μοῦ

φαίνεται πὼς ἔχω — πάθει — σηψι-
μία!

— Ἡ κακομοῖρα ἡ γριά θεία ἔπεσε
σὲ μιὰ καρέκλα, ἄρχισε νὰ γελᾷ ὅ-
στερα ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ὅστερα ἄρ-
χισε νὰ κλαίῃ καὶ γελᾷ μαζί κι'
ἔτσι ξελάφρωσε καὶ ξαναδρῆκε πάλι
τὴ μιλιὰ τῆς.

— Τόμ παλιόπαιδο, τί τρομάρα
μ' ἔκανες νὰ πάρω. Τώρα ὅμως πάψε
τὶς ἀνοησίες καὶ σήκω γρήγορα ἀπὸ
τὸ κρεβάτι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

— Ἄννα. — Καλὰ σοῦ λέει. Τί δου-
λειὰ θὰ κάνης, τέλος πάντων;

— Ἐλλή. — Ναί, πές μας. Ὅλο κο-
ροῖδεύεις καὶ δὲν λές γιὰ τὸν ἑαυ-
τό σου.

— Κώστας. — Ἐμπρός, ἀκοῦμε,
Νίκος. — Πές λοιπόν.

— Κώστας, ξεροκαταπίνει.
(Ἐνα λεπτό σιωπῇ. Ὅλοι περι-
μένουν, ὅλα τὰ μάτια πάνω στὸ
Γιώργο. Ὁ Γιώργος σωπαίνει).

— Ἄννα. — Δὲ βαστώ πιά. (Ἐσπᾷ
σὲ γέλια).

— Ὅλοι, γελοῦν.
Νίκος, περιπαιχτικά. — Μωρὲ ἐ-
πάγγελμα!

— Ὅλοι, περιπαιχτικά. — Μωρὲ ἐ-
πάγγελμα!

— Νίκος. — Ἀχ, τί ὠραῖο ἐπάγγελ-
μα, φίνο, ὄχι σὺν τὸ δικό μου ποὺ θὰ
εἶναι μέσο στα αἵματα.

— Ὅλοι, γελοῦν.

— Γιώργος, ξαφνικά. — Νά, θὰ φω-
νάξω τὸ χωροφύλακα.

— Ὅλοι, σταματοῦν τὰ γέλια, ξα-
φνιαστοῦν.

— Ἐλλή, μὲ ἀπορία. — Ποῖν χωρο-
φύλακα;

— Γιώργος, μὲ θάρρος. — Ὁ χωρο-
φύλακας ποτὲ δὲν βρίσκεται ὅταν
τὸν θέλει κανεὶς. Ἐτσι λέει ὁ παπ-
πούς μου. Ἐγὼ θὰ τρέχω νὰ τὸν
φωνάξω...

— Ὅλοι. — Οὐ!... Οὐ!... Οὐ!...
(γελοῦν, πανζουρλισμός, φασαρία).

— Νίκος, στὸ Γιώργο. — Εἰσαι κου-
τός, καϊμένε!

— Ἐλλή, στὸ Νίκο. — Μὰ εἶναι ὁ-
λότελα κουτός.

— Ἄννα, ἀνεβαίνει πάνω σὲ μιὰ
καρέκλα, ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος
τῆς σκηνῆς καὶ ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ.
Δὲν παύει τὸ τραγούδι τῆς, κρατᾷ
ὡς τὸ τέλος σχεδὸν τῆς κωμω-
δίας.

— Κώστας, ἀρπάξει μιὰν ἄλλη κα-

ρέκλα, τὴν βάζει μπροστά του, λίγο
σηκωμένη καὶ τρέχει. — Τοῦ, τοῦ!
Τοῦτοῦ! Ἐμπρός, παιδιά, ἔμπρός νὰ
περάσῃ τὸ σωφεράκι.

— Ἐλλή. — Σωφέρ, στάσου, στάσου.
Κώστας, στέκεται.

— Ἐλλή, κάθεται πάνω στὴν καρέ-
κλα. — Γρήγορα. Στὸ θέατρο ποὺ τρα-
γουδᾷ ἡ μεγάλη τραγουδίστρια, ἡ κυ-
ρία Ἄννα, τὸ ξέρεις τὸ θέατρο;

— Κώστας. — Τὸ ξέρω. κυρία μου.

— Ἐλλή. — Λοιπόν, πῆγαινε με.
Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, πρὶν τελειώ-
σῃ ἡ παράσταση.

— Κώστας, σηκώνει τὴν καρέκλα
καὶ τρέχει γύρω στὴ σκηνή. Ἐννοεῖ-
ται ὅτι ἡ Ἐλλή δὲν κάθεται ὁλοτε-
λα πάνω στὴν καρέκλα. Μόλις ἀ-
κουμπᾷ καὶ περπατᾷ. — Ἐμπρός, ἔμ-
πρός, κύριοι! Νὰ περάσῃ τὸ σωφε-
ράκι, νὰ προφθάσουμε τὴν παράστα-
ση. (Ὅταν τελειώσῃ ὁ γύρος, φθάνει
μπροστὰ στὴν Ἄννα, στέκονται
καὶ οἱ δύο, ἀκοῦνε τὸ τραγούδι τῆς,
ἀκοῦνε καὶ ὁ Νίκος καὶ ὁ Γιώρ-
γος).

— Ἄννα, σὲ λίγο σταματᾷ τὸ τρα-
γούδι τῆς, ὑποκλίνεται.

— Ἐλλή, χειροκροτεῖ μὲ ὅλες τὶς
δυνάμεις τῆς. — Ζήτω! Ζήτω! Μπίζ!

— Ἄννα, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν καρέ-
κλα, κάθεται καὶ κάνει τὴν λιποθυ-
μισμένη. — Ἀχ, λιποθύμησα ἀπὸ τὴ
χαρὰ μου.

— Νίκος, μὲ προθυμία. — Ἀμέ-
σως, ἀμέσως! Ἐρχομαι! Ἐρχομαι!
(Σπρώχνει τοὺς ἄλλους, φθάνει κον-
τὰ στὴν Ἄννα). Γρήγορα! γρήγο-
ρα! Παιδιά! (σασίζει). Τὸ σφυγμό
σου! Τὸ σφυγμό σου! (Τῆς πιάνει
τὸ σφυγμό). Γρήγορα! Γρήγορα!

— Εἶναι λιποθυμία. Λιποθυμία! Ἀέρα,
ἀέρα! Παραμερίστε! (σπρώχνει τοὺς
ἄλλους). Γρήγορα, γρήγορα! Νερὸ,
φέρτε νερό (τρέχουν ὅλοι πρὸς τὸ
ἕνα μέρος τῆς σκηνῆς νὰ φέρουν νε-
ρό). Ἀέρα, ἀέρα (τῆς κάνει ἀέρα μὲ
μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν
τσέπη του).

— Ἄννα, συνέρχεται. — Ἀχ, τί ὠ-
ραῖος ἀέρας! συνήλθα.

— Νίκος, θριαμβευτικά, στοὺς ἄλ-
λους ποὺ τρέχουν γιὰ νερό. — Σταμα-
τήστε. Μὴ φεύγετε. Δὲν χρειάζεται
νερό. (μὲ καμάρι) Τὴν συνέφερα.

— Ἄννα, σηκώνεται χαρούμενη, ἀ-
πενθύνεται σὲ ὅλους, μὲ ὕψος κυ-
ρίας. — Πολὺ μὲ συγκίνησαν τὰ χει-
ροκροτήματά σας.

— Γιώργος. — Ἀχ, ναί. Ὅλα ἦσαν
ὠραῖα, μόνο ἐγὼ ἔχεσα νὰ φωνά-
ξω τὸ χωροφύλακα μέσα στὴ φα-
σαρία...

— Ὅλοι, γελοῦν, ἡ αὐλαία κλείνει.

ἈΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ ἔλαβα ἕνα κομψο-
τυπωμένο καὶ εἰκονογραφη-
μένο φυλλάδιο, μὲ τὸν τίτλο
«Τὸ Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ».

Ποῦ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ ἐδιάβα-
σα. Εἶναι τὸ γενικὸ πρόγραμμα κι'
ὁ ἀπολογισμὸς τῆς «Μόνιμης θεατρι-
κῆς παιδικῆς ὁργάνωσης» ποὺ τὴ
διευθύνει ἡ κυρία Ἀντιγόνη Μετα-
ξᾶ. Πολλὲς φορὲς βέβαια θὰ πῆγα-
τε σὲ πρωινὲς παραστάσεις αὐτῆς
τῆς Ὀργάνωσης σὲ διάφορα θέατρα
τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θὰ εἶδατε τί ὁ-
μορφα παιδικὰ ἐργάκια ἀνεβάζει καὶ
μὲ πόση τέχνη τὰ παίζουν οἱ μικροὶ
ἡθοποιοί, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια μὲ
ταλέντο, διαλεγμένα ἀπὸ τὸ σχολεῖο
τῆς κυρίας Μεταξᾶ — διευθύνει καὶ
σχολεῖο — καὶ διδαγμένα ἀπὸ τὴν ἱ-
δία ποὺ εἶναι καὶ πολὺ καλὴ ἡθο-
ποιός. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐργά-
κια ποὺ παίζονταν στὸ «Θέατρο τοῦ
Παιδιοῦ», ἀπὸ τὸ 1932 ποὺ ἄρχισε
ἡ λειτουργία του, ὡς σήμερα — παρα-
μύθια, ὄνειροδράματα, κωμωδίτσες,
δραματάκια — εἶναι γραμμένα ἀπὸ
τὴν ἱδία, ποὺ εἶναι καὶ πολὺ καλὴ
συγγραφεύς. Ὡστε ἡ κυρία Μεταξᾶ
εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ὀργάνωσης. Τὴ
βοηθοῦν βέβαια κι' ἄλλοι — συγγρα-
φεῖς, σκηνοθέτες, μουσικοὶ, χορο-
γράφοι κλ. — ἀλλ' ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
περνοῦν ὅλα, καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε
πὼς ὅλα τὰ κάνει αὐτή. Τὸ «Θέατρο
τοῦ Παιδιοῦ» εἶναι ἔργο τῆς. Κι'
ἕνα ἔργο πολὺ σπουδαῖο, πολὺ χρή-
σιμο, ὄχι μόνο γιὰ τὰ παιδιά ποὺ
παίζουσιν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ παιδιά
ποὺ βλέπουν. Χάρη στὴν κυρία
Μεταξᾶ, ἡ πρωτεύουσα μας ἔχει σή-
μερα καὶ τὸ Παιδικὸ Θέατρο τῆς,
ὅπως τὸ ἔχουν ὅλες οἱ πολιτισμένες
χώρες, γιὰτί κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀ-
νάγκη. Τὸ θέατρο, βλέπετε, ἔχει
ἐλξὴ μεγάλη. Συχνὰ ἀνήλικα παιδιά
πηγαίνουν σὲ θέατρα γιὰ μεγάλους
καὶ βλέπουν ἔργα ἀκατάλληλα γιὰ
τὴν ἡλικία τους, ἐπομένως βλαβερά.
Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν παντοῦ, καὶ πρέ-
πει νὰ ὑπάρχουν, θέατρα γιὰ παιδιά.

Ἀλλὰ ἴσως θὰ πῆτε: καλὰ τὰ
παιδιά ποὺ βλέπουν. Αὐτὰ διασκε-
δάζουν καὶ ὠφελοῦνται. Τὰ παιδιά
ὅμως ποὺ παίζουν; δὲν κουράζου-
νται, δὲν βλάπτουνται, δὲν παραμελοῦ-
νται καὶ τὰ μαθήματά τους; Τὸ ξέρω,
πολλοί, γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐ-
χτύπησαν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς κυ-
ρίας Μεταξᾶ κι' εἶπαν πὼς «ἐκμε-
ταλλεῖται» τὰ παιδιά τοῦ σχολεῖου

τῆς ποὺ ἔχουν ταλέντο καὶ τὰ κατα-
στρέφει. Ἀλλὰ ἔχουν μεγάλο ἄδικο
αὐτοί. Ἐνα σχολεῖο πρέπει νὰ καλ-
λιεργῇ, νὰ υποβοηθῇ, νὰ αναπτύσῃ
ὅλα τὰ παιδικὰ ταλέντα. Κι' ἕνα
παιδί μὲ ταλέντο ἡθοποιοῦ, ὅταν γυ-
μνάζεται νὰ παίξῃ κατὰλληλα ἐργά-
κια, μαθαίνει κι' ὠφελεῖται πολλὰ.
Ἐυνοῦν ὅλες του οἱ ψυχικὲς καὶ δια-
νοητικὲς ἱκανότητες, κι' εἶναι παρα-
τηρημένο πὼς καὶ στὰ μαθήματα γί-
νεται ἐπιμελέστερο, καλύτερο. Οὐτε
μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς κουράζε-
ται ὑπερβολικά, γιὰτί οἱ παραστάσεις
εἶναι πρωινὲς ἢ ἀπογευματινὲς, καὶ
δὲν γίνονται βέβαια καθεμέρα. Τὰ
παιδιά ποὺ παίζουν διασκεδάζουν, χω-
ρὶς νὰ κουράζονται περισσότερο παρὰ
ἂν πῆγαιναν σ' ἕνα παιδικὸ χορὸ.

Μερικοὶ πάλι, ἀκόμα πὶδ ἀνόητοι,
λένε: Κι' ἂν γλυκαθοῦν αὐτὰ τὰ παι-
δάκια, ποὺ παίζουν σήμερα στὸ Παι-
δικὸ Θέατρο, καὶ βοῦν αὔριο ἡθο-
ποιοί; — Ἀφήνω ποὺ κι' αὐτὸ δὲν θὰ
ταν δυστύχημα γιὰ κανένα μεγάλο
ταλέντο. Ἀλλὰ μήπως ὅ,τι μαθαίνει
κανένας στὸ σχολεῖο, τὸ κάνει ὅστε-
ρα ἐπάγγελμα; Ὅλα τὰ παιδιά μα-
θαίνουν ζωγραφικὴ ἀλλὰ πόσα γί-
νονται ζωγράφοι; Ὅλα τὰ παιδιά
μαθαίνουν τραγούδι ἀλλὰ πόσα γί-
νονται τραγουδιστές; Ὅλα τὰ παι-

διὰ μαθαίνουν στοιχεῖα ἀστρονομίας,
ζωολογίας, χημείας, φυτολογίας ἀλ-
λὰ πόσα γίνονται ἀστρονόμοι, ζωο-
λόγοι, χημικοὶ, βοτανικοὶ; Ἐτσι κι'
ὅσα μαθαίνουν στοιχεῖα ἡθοποιίας,
δὲν γίνονται ἡθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μαθαίνουν.
Γιὰτί, καθὼς εἶπαμε, τὸ μάθημα εἶναι
ἀπὸ τὰ πιδ ὠφέλιμα. Τὸ παιδί, πρῶ-
τα-πρῶτα, μαθαίνει νὰ διαβάξῃ κατ'
ἐ ν ν ο ι α ν' ἔπειτα μαθαίνει νὰ πο-
στηθίξῃ ἔπειτα μαθαίνει νὰ μιμῆται
ἕνα πρόσωπο, νὰ τὸ ἀναπλάτῃ σύμ-
φωνα μὲ τὶς σημειώσεις καὶ τὶς ὁδη-
γίες τοῦ συγγραφέα, καὶ προπάντων
μὲ τὰ λόγια ποὺ τοῦ βάζει στὸ στό-
μα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ μικρὴ δη-
μιουργία. Καὶ γιὰ νὰ τὴν κατορθώ-
σῃ, ἔστω κι' ὡς ἕνα βαθμὸ, τὸ παι-
δί σὲ πόσα πρέπει νὰ προστρέξῃ!
Στὴν κρίση, στὴν παρατήρησιν, στὴ
διαίσθησιν, στὴ φαντασίαν. Γιὰτί ὅλ'
αὐτά, καὶ πολλὰ ἄλλα μαζί, εἶναι ἡ
ἡθοποιία, καὶ ὡς μ ι μ ι κ ῆ — ἐκ-
φράσεις τοῦ προσώπου, κινήσεις τοῦ
σώματος — καὶ ὡς λ ό γ ο ς (ὁμιλία).
Ἐτσι τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» εἶ-
ναι ὠφέλιμο καὶ στὰ παιδιά ποὺ παί-
ζουν καὶ στὰ παιδιά ποὺ βλέπουν.
Εἶναι μάθημα, διασκέδαση καὶ ψυ-
χαγωγία γιὰ ὅλα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ι'

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Τοτός ἦταν λυπημένος, ἀπαρηγόρητος, μὰ καὶ τὴ
νύχτα: στὸ κρεβάτι του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

Τί νᾶγινε ὁ Πηδηχτούλης ὁ φίλος του; Ποῦ νὰ εἶχε κουφετῇ; Θὰ
ξαναγύριζε καμμιά μέρα μονάχος στὴν
πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως ξαναγύρισε καὶ
τότε στὴν πόρτα τοῦ κήπου τῆς γιανιᾶς,
τὴ φεγγαρόφωτη ἐκεῖνη νύχτα.

Ὁ Τοτός τὸ ἔλπιζε πολὺ καὶ τὸν περίμε-

νε. Ἀλλὰ πέρασαν ἡμέρες, πολλὲς ἡμέρες, κι' ὁ Πηδηχτούλης δὲν ἐφάνηκε.
Ζοῦσε ἀραγε στὴν ἐξοχὴ εἶχε ξαναβοῦν τοὺς δικούς του καὶ ξεχνοῦσε
τὸ φίλο του; Ἡ τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο κανένας κυνηγὸς καὶ τὸν ἐ-
σκότωσε;

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γιατί το πρόσωπο αυτό, αν ήξερε πώς στ' αλήθεια τὸ παρακολούθησαν, κινδύνευε ν' ανακαλυφθῇ τὴν ὥρα ποὺ θὰ πλησίαζε τὴν Ἀναμπέλλα καὶ γιατί μόνον ἓνας ἄνδρας θὰ μπορούσε νὰ ἐχῇ τέτοια τόλμη. Ὁ Καζιμίρ τὸν κοίταξε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸν γαλαζωπὸ καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Ἡ λογικὴ σου δὲν εἶναι κακὴ, εἶπε, ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ μὴ βιάζεται νὰ βγάλῃ συμπεράσματα, γιατί

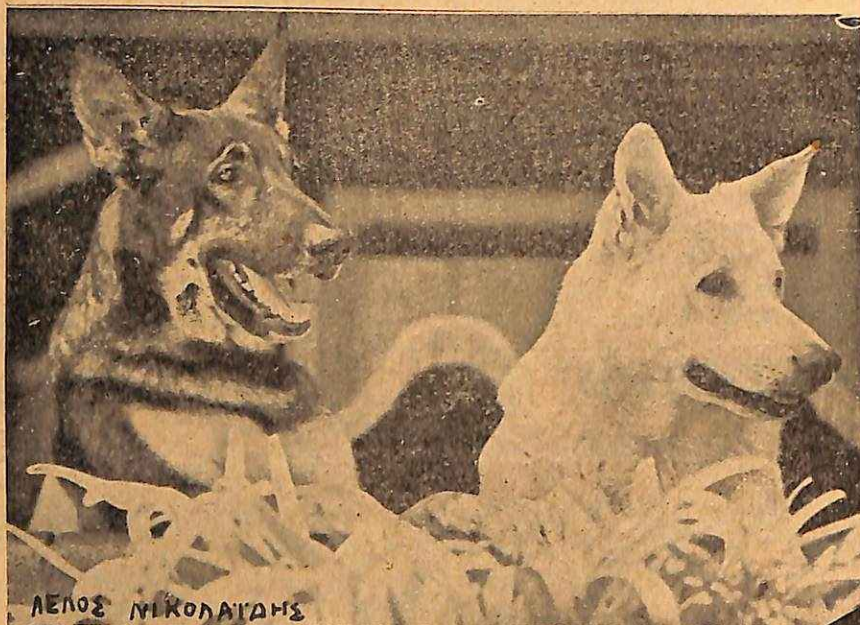
ζιμίρ σημείωνε προσεκτικὰ κάθε ἀπάντησιν ποὺ τοῦ ἔδιναν. Ἔτσι ἔμαθε πὼς ἡ Ἀναμπέλλα εἶχε γεννηθεῖ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο καὶ πὼς ἐπειδὴ ἔχασε ἀπὸ πολλὴ μικρὴ τοῦς γονεῖς της, τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔφερε στὴν Ἰταλία ἡ θεὰ της Ὁνωρίνα, ξαδέρφη τοῦ πατέρα της.

— Τί εἶδους γυναίκα εἶναι αὐτὴ ἡ θεὰ σου; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

Τὸ κοριτσάκι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ, εἶναι κα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΛΕΩΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Δυὸ ὄρατα λυκόσκυλα βραβευμένα σὲ μιὰ ἀγγλικὴ ἐκθεσὴ

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Λέω Νικολαΐδη

μπορεῖ νὰ τὸν οδηγήσουν σὲ μιὰ ἐντελὴς λανθασμένη κατεύθυνση. Ἔπειτα, ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος εἶναι χαρίσματα ποὺ τὰ ἔχουν ἀποκλειστικὰ οἱ ἄνδρες; Ἐγὼ ξέρω μιὰ κάποια νέα ποὺ ζῇ ἀνάμεσα, στὰ λουλούδια καὶ ζωγραφίζει ἀγγέλους, ἀλλὰ θὰ ἦταν ἄξια ν' ἀντιμετωπίσῃ ἓνα ἄγριο θηρίο τὸ ἴδιο ἄφοβα ὥπως κι' ἓνας ἄνδρας.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἔδειξε τὴν Γκρέτα ποὺ γύρισε τὸ κεφάλι της κοκκινίζοντας.

Ἡ ἀνάκριση ἐξακολούθησε μὲ ἐρωτήσεις διάφορες, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη τῆς Γκρέτας καὶ τῶν παιδιῶν δὲν εἶχαν καμμιά σχέση μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κούκλας. Ὡστόσο ὁ Κα-

λὴ γυναίκα, σοῦ φαίνεται πὼς σ' ἀγαπάει;

— Δὲν ξέρω, ἔκανε ἡ Ἀναμπέλλα μὲ δυσκολία, γιατί δὲν τῆς ἄρεσε νὰ μιλάῃ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ θεὰ μου εἶναι πάντα κακόκεφη, θυμώνει μὲ τὸ παραμικρό, μοῦ βάζει τίς φωνές γιὰ τὸ κάθε τι καὶ πολλὰς φορές μὲ δέρνει. Ἔτυχε κιόλας νὰ τὴν ἀκούσω νὰ λέῃ πὼς δὲν εἶχε κανένα κέρδος ποὺ μὲ πῆρε.

Μὰ τότε, ἔκανε ὁ δημοσιογράφος, ἀνθρὸντας κι' ἄλλο τσιγάρο, ἀν τῆς εἶσαι τόσο βάρος, γιατί δὲν φροντίζει νὰ σὲ βάλῃ σ' ἓνα ὄργανοτραφεῖο;

Ἡ μικρούλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Μποροῦσε, μὰ δὲν ἤθελε, εἶπε.

Μιὰ μέρα, εἶναι τώρα πολὺς καιροί, τότε ποὺ πῆγαίνα ἀκόμα στὸ σχολεῖο, ἡ δασκάλα μου τῆς εἶπε πὼς θὰ φρόντιζε νὰ μὲ βάλῃ στὸ Ἀσυλο τῆς Ἀγίας Γερτρούδης, μὰ ἡ θεὰ μου δὲν τὴν ἄφησε.

— Ἀ, ἔτσι; ἔκανε ὁ Καζιμίρ, παρακολουθώντας τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του. Καὶ δὲν μοῦ λές: Ἐρχονται καμμιά φορὰ στὴ θεὰ σου τίποτε ἄνθρωποι ποὺ σὺ δὲν τοὺς γνωρίζεις;

— Ὁχι, ποτέ, τοὐλάχιστον τίς ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐγὼ στὸ σπίτι.

— Δηλαδὴ, δὲν ἔχεις ἀκούσει, ποτέ σου ἴσαμε τώρα, καμμιά συνομιλία ποὺ νὰ σοῦ φάνηκε περιέργη καὶ ἀκατάληπτη, ἃς ποῦμε π. χ. ἂν εἶχε τύχει καμμιά φορὰ νὰ μιλήσῃ ἡ θεὰ σου στὸν ὕπνο της;

— Ποτέ της δὲν μιλάει στὸν ὕπνο της. Μόνον μιὰ φορὰ, τὸ περασμένο καλοκαίρι, εἶχε μερικὲς ἡμέρες πολὺ δυνατὸ πυρετὸ κι' ἓνα βράδυ τὴν ἔπιασε παραμυλητό. Φώναζε, κτυποῦσε τὰ χέρια της καὶ ἤθελε νὰ πεταχτῇ ἐξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὑστερα μονομιᾶς ἄρχισε νὰ μιλάῃ. Ἐλεγε: «Γιάννη, Γιάννη, μὲ κορόϊδεψες. Τοὐλάχιστον τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ, τοὐλάχιστον αὐτά». Ὅταν ἔγινε καλὰ εἶχα μεγάλη περιέργεια νὰ τὴν ρωτήσω ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ Γιάννης, μὰ δὲν τολμοῦσα, ἀπὸ τὸν φόβο μου μήπως τὴν κάνω καὶ θυμώσῃ.

— Τόσο πολὺ λοιπὸν τὴν φοβᾶσαι; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος μ' ἓνα ἑλαφρὸ χαμόγελο. Καὶ τὴν ἱστορία τῆς κούκλας τῆς τὴν διηγῆθηκες;

— Ὁχι, κύριε, δὲν εἶπα τίποτε.

— Μπράβο, ἔκανες πολὺ καλὰ. Ὅποιος δὲν ἐμίλησε, ποτέ του δὲν μετάνιωσε, λέει καὶ ἡ παροιμία, δηλῶσε ὁ Καζιμίρ, βάζοντας τὸν στυλογράφο του στὴν τσέπη του.

Δὲν εἶχε πιά ἄλλες ἐρωτήσεις νὰ τῆς κάνῃ.

Ἡ Γκρέτα ὅμως τὸν πλησίασε καὶ τοῦδειξε τὸ περίφημο ἐκεῖνο χαρτάκι ποὺ εἶχε βρεθῇ μέσα στὴν περρούκα τῆς κούκλας.

— Καὶ τὸ μυστήριον αὐτῆς τῆς διευθύνσεως δὲν αἰσθάνεσθε τὴν περιέργειαν νὰ τὸ ξεδιαλύσετε; εἶπε.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησιν ὁ δημοσιογράφος φύλαξε τὸ χαρτάκι στὸ πέτσινό του πορτοφόλι.

— Γιατί τὸ παίρνετε μαζί σας; ρώτησε ἡ Γκρέτα.

— Γιὰ νὰ τὸ μελετήσω καλύτερα, εἶπε.

— Ἀνακαλύψατε λοιπὸν τίποτε; Ἐνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη τῆς νέου.

— Δεσποινὶς Γκρέτα, ἔκανε εὐθυ-

μα, δὲν θὰ ἔχετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ προσφέρετε ἓνα φλυτζανάκι ἀπὸ τὸν περίφημο ἐκεῖνον καφέ ποὺ ξέρετε νὰ κάνετε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ γριὰ Ὁνωρίνα καθισμένη πίσω ἀπὸ τὴν βιτρίνα τῆς μαντάριζε ἓνα ζευγάρι κάλτσες. Στὸ μικρὸ μαγαζάκι λίγοι πελάτες εἶχαν ἔρθει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Μιὰ γριὰ γειτόνισσα ἤρθε ν' ἀγοράσῃ δυὸ ἀγιοκέρια γιὰ νὰ τ' ἀνάψῃ στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο. Ἐνας μικρὸς ξυπόλητος μάγκας ἔρριξε μερικὲς δεκάρες στὸ ταμεῖο καὶ βγήκε μασσοιλίζοντας καραμέλλες. Ἡ Ὁνωρίνα ἔκανε μερικὲς βελονιὲς στὴν κάλτσα νοιώθοντας νὰ τὴν κυριεύῃ ἡ νύστα μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ τὸ μισοσκόταδο ὅπου βρίσκταν. Ἐξαφνα στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιάστηκε ἡ μορφή ἐνὸς ἀγνώστου.

— Καλημέρα σας, εἶπε μὲ ἑλαφρὴ ξενικὴ προφορά. Μοῦ δίνετε σὰς παρχαλῶ, ἓνα σαπουνάκι.

— Τί σαπουνὶ θέλετε; Τοῦ ἀμυγδαλίου, τῆς κολώνιας, τῆς γλυκερίνης;

Ὁ ἀγοραστὴς σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

— Ἀς εἶναι τῆς κολώνιας, εἶπε. Τὸ ἴδιο κάνει.

Πῆρε τὸ σαπουνὶ καὶ πλήρωσε τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ εἶπαν χωρὶς παζάρια, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε πάντα τὴν Ὁνωρίνα νὰ παίρνῃ τοὺς πελάτες αὐτοὺς ἀπὸ καλὸ μάτι. Γι' αὐτὸ κιόλας χαμογέλασε στὸν ξένο καὶ τὸν ρώτησε μὲ κάθε εὐγένεια:

— Μήπως θέλει καὶ τίποτε ἄλλο ὁ κύριος;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ. Σήμερα τίποτε ἄλλο, ἢ, γιὰ σταθῆτε, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω μιὰ πληροφορία.

— Ὅ,τι, θέλετε, ἀν περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου.

— Γυρεύω ἓνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο. Μήπως ξέρετε ἀν νοικιάζεται κανένα ἐδῶ κοντὰ στὴ γειτονιά σας;

— Ἐπιπλωμένο δωμάτιο; Ὁχι, δὲν ξέρω. Δὲν ρωτήσατε στὴν ἀντικρινὴ πανσιόν;

Ὁ ξένος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν θέλω τέτοιου εἶδους δωμάτιο, εἶπε. Ζητῶ ἓνα δωμάτιο σ' ἓνα ἡσυχὸ σπίτι ποὺ νὰ μὴν ἔχει κι' ἄλλους ἐνοικιαστές. Θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ πληρώσω κατὰ παραπάνω ἀν ἤξερα πὼς θὰ ἔχω τὴν περιποίησίν μου καὶ θὰ βρίσκομαι σὲ μιὰ καλὴ οἰκογένεια. Δὲν εἶμαι πιά πολὺ νέος βλέπετε καὶ θέλω τὴν ἡσυχίαν μου.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικὸ, ἔκανε ἡ γριὰ μ' ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸ δω-

μάτιο αὐτὸ θὰ τὸ θέλατε γιὰ πολὺν καιρὸ;

— Γιὰ ἓνα, ἐνάμιση μῆνα.

— Ὅ,θὰ βρισκόσαστε ἐδῶ δίχως ἄλλο γιὰ δουλειές.

— Ὁχι, ἔχω ἔρθει γιὰ θεραπείαν. Ἐχω ἓναν φοβερὸ ρευματισμὸ στὸν ἄριστερό μου ὤμο ποὺ μὲ παιδεύει ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἡρθον ἐδῶ γιὰ νὰ κοιτάξω τὴν ὑγείαν μου, καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι θὰ ἤθελα νὰ μείνω σ' ἓνα σπίτι, ὅπου θὰ ξέρω πὼς θὰ βρίσκω καθαρὸ φαγητὸ καὶ κάποια περιποίησιν.

Ἡ Ὁνωρίνα σταύρωσε τὰ χέρια της κι' ἔκανε μὲ μελιστάλακτη φωνή:

— Ποτέ μου δὲν ἔχω πάρει νοικάρη στὸ σπίτι μου. Μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε ὅποιον θέλετε. Ὁθᾶν ἡ πρώτη φορὰ.

— Δὲν ἔχω ἀμφιβολία. Θὰ μοῦ προσφέρετε ὅμως μεγάλη ἐκδούλευσιν, ἀν μοῦ βρίσκατε ἐσεῖς ἓνα τέτοιο δωμάτιο σὰν αὐτὸ ποὺ ζητῶ.

Οἱ τρόποι τοῦ ξένου ἦταν τόσο εὐγενικοὶ ποὺ ἡ Ὁνωρίνα, ἀφροσκέφθη, κε λίγα λεπτὰ ἀποφάσισε νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀν σὰς κάνῃ θὰ μπορούσα νὰ σὰς νοικιάσω τὴ δική μου τὴν κάμαρα. Εἶναι μικρή, μὰ πολὺ καθαρή καὶ τὸ σπίτι εἶναι ἡσυχὸ σὰν ἐκκλησία.

— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὰς βγάλω

ἀπὸ τὴν κάμαρά σας, διαμαρτυρήθηκε ὁ ξένος.

— Αὐτὸ νὰ μὴν σὰς στενοχωρεῖ. Θὰ βολεῖται κάπου ἄλλου. Ἀν θέλατε θὰ μπορούσα νὰ σὰς δείξω τώρα ἀμέσως τὸ δωμάτιο.

— Εὐχαρίστως, ἔκανε ὁ ξένος.

Ἡ Ὁνωρίνα φώναξε μιὰ γειτόνισσάν καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ φυλάξῃ τὸ μαγαζὶ ὅσο αὐτὴ θὰ εἶναι ἀπάνω. Ὑστερα βγήκε μαζί μὲ τὸν ξένο.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα καμαρώνει Ποῦμαθε καὶ περπατάει. Κι' ἡ μαμὰ της τὸ βελόνι, Παρατᾶ, νὰ δῇ ποῦ πάει.

«Πιάσ' τη!», κάνει καὶ γελάει, Κι' ἡ Μπεμπέκα τὰ σασιτίζει. Κάνει πίσω, κάνει πλάι, Καὶ μὲ κέφι ξεφωνίζει.

«—Ἐλα ἐδῶ!», κράζει ἡ γιαγιά της, Ποῦ τὴ βλέπει γελαστή. Κι' ἡ Μπεμπέκα, στὴν ποδιά της, Τρέχει τώρα νὰ κρυφθῇ.

Ἡ γιαγιά της τὴ χαϊδεύει Στὰ μαλλάκια τὰ ξανθὰ. Κι' ἡ μαμὰ τάχα γυροῦναι Νὰ τὴ βοῇ σ' ἄλλη μεριά.

Πὼς γελά ἡ Μπεμπέκα πάλι, Ποῦ τὴν ἔχασε ἡ μαμὰ! Σερπυλώνει τὸ κεφάλι Κι' ὡς τὴ βλέπει, κάνει: «τσά!»

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἡ μικρὴ Παυλίνα μὲ τὸ μπαμπὰ της ταῖζει τίς χήνες ἐνὸς πάρκου στὸ Παρίσι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Γ Ε Λ Ι Α

*Εφτασε κλαμμένη στο σχολείο. Τό μάθημα είχε αρχίσει πιά! Τόνοιωσε μόλις πάτησε στο κατώφλι της ξύλορτας από την ήσυχία που βασιλευσε γύρω κι' ανατριχίλασε. Από μια τάξη, στο βάθος, ξεχώριζε ή φωνή κάποιας δασκάλας που παρέδιδε το μάθημα κι' από πιο κάτω άλλη, παιδιού αυτή, που διάβαζε στ' αναγνωστικό.

— Πόσο άγρησα—σκεπτόταν καθώς ανέβαινε τρέχοντας τις σκάλες. Δειλά έστριψε το πόμολο της πόρτας. Δεν πρόλαβε να την κλείσει ξοπίσω της και ξέσπασε σε λυγμούς:

— Πι-πι-πι... Τί έχεις; τί έπαθες; ρωτά ξαφνιασμένη ή καθηγήτρια.

— Πι-πι-πι... πονάς;—Κτύπησες πουνά, ξαναρωτά κατεβαίνοντας ανήσυχη τώρα άπ' την έδρα και πλησιάζοντας προς το μέρος της.

Με τό ένα χέρι κρατούσε τό μαντήλι στά μάτια ένώ με τάλλο έδειχνε την άκρη της κάτωσπρης φρεσκοσιδερωμένης ποδιάς της.

— Τί είναι αυτό;

— Καφέδες, ξεφώνισε επιτέλους άνάμεσα στ' αναφυλλήτά της, μουρξαν καφέδες! Καθώς έρχόμουν ένας Άρά-πης δεν με είδε κι' άδειασε πάνω μου τόν κουβά όπου είχε πλύνει τά κουπάκια του καφέ.

*Ήταν τόσο άστεία έτσι, καθώς στεκόταν στην πόρτα με τό πρόσωπο κατακόκκινο άπ' τόν θυμό, σηκώνοντας άδέξια την άκρη της ποδιάς της, πού δεν μπορούσε να κρατηθούμε και νά μη ξεσπάσουμε σέ γέλια.

— Έλα, έλα, θά την πλύνεις και θά φύγης, την κηρύττει ή καθηγήτρια, χαμογελώντας κι' αυτή.

Κάθισε πλάι μου φυσώντας και ξεφυσώντας.

— Πώς θά φύγω; πώς θά φύγω μ' αυτά τά χάλια; έλεγε και ξανάλεγε κάθε τόσο,

Κι' είχε δίκιο. Τό πρωτό τά βόλεψε όπως-όπως. Έξ' άλλου όταν την έπαθε κόντευε κούλας να φτάση στο σχολείο. Τό μεσημέρι όμως; Με τόν κόμο; Κι' ήταν καλοκαίρι, παλτό πουνενά δεν βρισκόταν για νά δανειστή.

Τά σχέδιά μας καταστρώνονταν επί ώρες. Θά πήγαμε κρατώντας πάντα την τσάντα της από τό μέρος του λεκέ—κακά τά ψέμματα, ήταν τόσο μεγάλος αυτός πού θάταν αδύνατο νά σκεπαστή δλόκληρος—ένώ οί δυο φίλοι της θά πηγαίναμε άπ' τό ίδιο μέρος, πρωτότερα ή μία, λίγο πίσω ή άλλη, για νά την κούβουμε. Και θά πετύχαιναν όλα μιά χαρά, αν μās άφηναν έστω και για λίγο ήσυχες τά άφιλότιμα τά γέλια.

— Προχώρει, θά σέ πατήσω, φώναξε ή μία.

— Πρόσχε' μ'ήν την ξαναπάθης, της φωνάζαμε καθώς περνούσαμε άπ' τό μέρος της... «συμφοράς», πού με άγανάκτηση έσπευσε να μās δείξη ή ίδια. Κάθε τόσο αναγκάζομαστε νά σταματούμε άπ' τά γέλια, προκαλώντας έτσι περισσότερο την προσοχή των διαβατών. Θύμωσε, ξαναθύμωσε, φοβέριζε πώς δεν θά μās ξαναμιλήση. Στο τέλος τάβαζε και με τόν ίδιο της τόν έαυτό, γιατί ένώ ήταν φουρκισμένη, δεν μπορούσε νά κρατηθί και νά μη γελά μαζί τους.

Είδε κι' έπαθε όσο νά φτάσουμε στο σπίτι της. Και μόνο σάν έστριψε στον δρόμο της, και έννοιωσε τόν έαυτό της άσφαλισμένο πιά, μακριά άπ' τά βλήματα των άλλων, προσέπερασε χαρούμενη στην πόρτα και μās φώναξε με καλωσύνη:

— Γελάστε τώρα, γελάστε όσο θέλετε!

Προσπαθήσαμε νά ύπακούσουμε. Φέραμε στον νού μας όλες τις σκηνές πού μās είχαν φανεί τόσο άστείες πρώτα. Άδικο όμως! Τό γέλιο είχε πετάξει πιά. Είχε φύγει όσο κι' αν τό ζητούσαμε. Κι' έτσι γίνεται πάντα! Έρχεται παράκαιρα, μās σκανδαλίζει σέ ώρες ακατάλληλες, σέ στιγμές πού και οί ίδιες παρακαλούμε νά μās άφήση, στην τάξη λ. χ. με κίνδυνο νά τιμωρηθούμε, εις βάρος μιάς φίλης μας άλλοτε, με την άπειλή νά χάσουμε την καλή της φίλεια, άλλου με φόβο νά παρεξηγηθούμε.

*Τοίς [Α]

ΣΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Είναι κάποιος δρόμος πού δεν θά βαρεθούμε ποτέ νά περνούμε. Ο δρόμος πού οδηγεί στο ταχυδρομείο. Καθ' δειλινό σχεδόν, πού ζαλισμένες άπ' τό μάθημα, ξεχυνόμαστε παρές—παρές άπ' την πόρτα του σχολείου, κινούμε όλες οί φίλες για κεί... Τό καθαρό άέρι της θάλασσας—της θάλασσας πού σάν βαρύ πολυπτυχο παραπέλασμα κλείνει την άκρια του δρόμου—μās χτυπά στα ζεστά πρόσωπα και μās γεμίζει χαρά κι' εὐθυμία.

Μ' άρέσει ν' άντικρύζω στο βάθος τη θάλασσα, φουρτουνιασμένη κι' άγρια τώρα τη χειμωνιά, κι' ήσυχη, γαλήνια τό καλοκαίρι. Μ' άρέσει νά βλέπω τόν άνοιχτό δριζόντα νά σιμύη τό γαλάζιο του με τό γαλάζιο του κύματος, και ν' άναπνέω τόν καθαρό άέρα.

Μά δεν είναι αυτός ο λόγος π' αγαπώ τούτο τόν δρόμο. Τόν αγαπώ γιατί αυτός με φ'ρνει στο ταχυδρομείο, την μεγάλη πολυθύρρη κάμαρα, με τις θυρίδες και τούς στενόμακρους πάγκους.

Μ' άρέσει νά χαζεύω περιμένοντας την σειρά μου, κοιτώντας τόν κόμο πού πηγαίνονται κεί μέσα: παρατηρώ τόν καθένα, σάν νά προσπαθώ νά

μαντέψω τί γυρεύει, τί θέλει, τί σκέπτεται...

Νά, κάποιος γέρος με τρεμάμενα γόνατα κι' άσπρα μαλλιά. Πλησιάζει σέ κάποια θυρίδα, κάτι ρωτά. Βλέπω στην μορφή του άπλωμένη μιά έκφραση χαράς.

Και φεύγει σέ λίγο μ' ένα δέμα στο χέρι. Νάναι άραγε του ξεντεμμένου παιδιού του τό δώρο;

Πιο κεί, μιά γριούλα αγοράζει γραμματόσημα. Με τά ροζιάρικα, ρυτιδωμένα χέρια ρίχνει μ' εύλάβεια θαρρείς, τό γραμμά της στο κουτί. Σκεφτική κι' νά φύγει. Τί νά σκέφτεται άραγε;... Ίσως την κόρη της πού εργάζεται στα ξένα και πού θά πάρη ύστερα από λίγο τό γραμμά με τις συμβουλές και τις εύχές της.

Τώρα, δυο χαρούμενα παιδιά περνούν μπροστά μου μιλώντας... Άκούω άθελα την κουβέντα τους:

— Τί νά μās στέλνη ο θεός, Λιλίκα;.. Έχω μιά περιέργεια νά δώ τό δώρο μου!..

— Άμ' εγώ;.. Πώς ήθελα καυμένο, νάταν μιά κουκλά!.. Μά μιά κουκλά μεγάλη, πού νά φωνάζη και νά λέη «μαμμά»...

Κοίτα, δεν έχω ώρα νά χαζέψω περισσότερο! ήρθε ή σειρά μου.

Η συμπαθητική κοπέλλα, ή υπάλληλος μ' ύποδέχεται με τό ίδιο χαμόγελο και την ίδια πάντα φράση:

— Καλώς την...

*Άλλες φορές φλυαρώ λίγη ώρα μαζί της, μιά σήμερα έχει κόμο. Κι' ένώ ρίχνω τό γραμμά μου, ή σκέψη μου πετά στις αγαπημένες μακρινές φίλες πού θά τό πάρουν. Αυτές τις ώρες ζηλεύω αυτόν τόν φάκελλο πού ο ταχυδρόμος θά τούς πάρη σέ λίγες μέρες. Τόν ζηλεύω γιατί δεν έχω την εύτυχία νά τις συναντήσω.

Και φεύγω με τις φίλες μου για νά ξαναρθώ και πάλι την άλλη μέρα, κι' άποχαιρετώ τόν αγαπημένο δρόμο για νά τόν ξαναύρω στο άδυανό σύρροπο.

Γαρούφαλλο [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

*Η μαμμά συγχισμένη:—Ορίστε, χθές πού είχαμε μπουγάδα, είχαμε όλη την ήμερα ήλιο, σήμερα πού θ' άπλώσουμε βρέχει από τό πρωτό.

*Η κορούλα της:—Καλέ μαμμά, γιατί δεν άπλώναμε χθές και νά βάλουμε μπουγάδα σήμερα;

**

— Γιατί φαίνεσαι τόσο στενοχωρημένος; Άνδρέα;

— Μά δεν βλέπεις, καυμένο; Σήμερα μού άγόρασε την όμπρέλλα ο μπαμπάς και μ' αυτή τη βοροχή την έκανα μούσκεμα.

Πρόμαχος της Έλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθηναι 42 δδδς Εὐριπίδου
την 10 Φεβρουαρίου

*Η Α. Β. Υ. ο Πρίγκηπ Νικόλαος άπέθανε. Η Διάπλασις σκύβει εύλαβικά τό κεφάλι μπροστά στο μεγάλο νεκρό. Ο κ. Φαίδων, προσωπικός Του φίλος, θά σās γράψη γι' Αυτόν στο έρχόμενο.

*Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη Διάπλασι, διοργάνωσε δισεβδομαδιαίες ειδικές έκπομπές για τά Έλληνόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Έλληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδινοί διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μόν γράφουν, δικαιούνταν νά έχουν άπάντηση—έντενέστερη ή συντομότερη, ανάλογως του θέματος και του χώρου—στην Άλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με ξεθωρο μελάνη γραμμένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δεν τά διαβάζω. Επίσης δεν δέχομαι γράμματα πού δεν έχουν τό απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει νά πληρώσω ο,τι λείπει διπλό. Νά τά ζυγίζετε στο ταχυδρομείο και νά βάψετε τό γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΕΓΙΝΕ την περασμέ η Κυριακή στη «Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών» ή γιορτή για τά 60 μου χρόνια, πού τη διοργάνωσαν μερικά Διαπλάσπουλα. Τί ώρατα πού μίλησαν, στην αρχή ο Κρίσπος (Δάκρυ Ψυχής), έπειτα ή Άγνη (Νικοετοπούλου), ο Μαρντός (ο κυριώτερος διοργανώτης) κι' έπειτα οί μεγάλοι, ο Τέλλος Άγρας κι' ο Μιχ. Σταυινόπουλος! Δυστυχώς, ο καιρός ήταν άθλιος, τά διαπλάσπουλα είχαν τούς διαγωνισμούς τους, έγινε και κάποια παρεξήγηση με τά είσιτήρια, δημοσιεύθηκε λαθαλαμένος κι' ο αριθμός της Στέγης (8 αντί 8), κι' έλάχιστος κόσμος συγκεντρώθηκε. Άλλά δεν πειράζει ή γιορτή θά ξαναγίνη άργότερα, σέ καταλλήλότερο καιρό και με ποικιλώτερο πρόγραμμα. Όσοσο εύχαριστώ θερμά τούς διοργανωτές και τούς δμιλητές για την πρωτοβουλία τους και για τά τόσο τιμητικά κι' ώρατα λόγια πού είπαν για μένα.

*Έλαθα τό χαριτωμένο Ημερολογιάκι πού έδωλα τό Παρθενάγειο—Λύκειο «Έλληνισμός» του κ. Σταυριανού στον Πειραιά. Τί όμορφες εικονίσματα και τί νόστιμη όλη πού έχει! Τό διάβασα κι' ο κ. Φαίδων και μού είπε πώς μπορεί νά του άπερώση άργότερα καμιά Έπιστολή. Γιατί στο έρχόμενο ή Έπιστολή του θά είναι για τόν Πρίγκηπα Νικόλαο πού πέθανε την περασμένη Τρίτη (γι' αυτό τό φυλλάδιο δεν έρίφτανε).

Πολύ ένδιαφέροντα πράγματα έχει και τό σημερινό σου γράμμα, Δοξαμένο Άκρωτήρι. Γέλασα με την όρθογραφία και τη σύνταξη της μικρούλας Σοφίας, καθώς

και με τό έπισόδιο (ώ! ώ!) στο σχολείο. Δεν ήσουν λοιπόν από τούς τυχερούς πού κληρώθηκαν για νά... έσκουραθούν δυο μέρες στα σπιτάκια τους; Δεν πειράζει, άλλη φορά.

Χαίρω πολύ, Άννα Πιπινέλη, πού έχεις τόσο καλές Διαπλάσπουλες συμμαθήτριες, και πού ή τάξη σου είναι ή καλύτερη στο σχολείο. Άλλά γιατί μόνο από τού χρόνου θά πάρης ψευδώνυμο; Έγώ λέω πώς μπορείς νά πάρης κι' από τώρα. Έκτός αν ή μαμμά, για λόγους πού ξέρει αυτή, έχει αντίρρηση.

Κρίμα, Καίτη Άθανασιάδου, πού όταν ήσουν έδω, ήρθες τόσες φορές στο γραφείο μου και δεν μπόρεσα νά σε ιδώ. Έλπίζω νά γίνη κι' αυτό την άνοιξη πού θά ξαναρθής. Στο μεταξύ γράψε μου νά ξέρω τί γίνεσαι και τί κάνεις. Γιατί δεν παίρνεις και ψευδώνυμο;

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν την συνδρομή τους νά τη στείλουν τό γρηγορώτερο. Άς έχουν όπ' όψει τους, ότι οί συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Με λύπησε τό έπισόδιο με τόν Ο., Καστρινή. Η άλήθεια είναι πώς ή Άγγελλια σας έκείνη ήταν έξυπνη, αλλά και άρκετάς πειρακτική. Νομίζω όμως πώς ο Ο έπρεπε νά σās άπάντησή με μιά άλλη, έπιστολή έξυπνη—κι' ή έξυπνάδα κολάζει τό πείραγμα—κι' όχι νά σās στείλη ύβριστική γράμμα. Έκάρματε καλά πού δεν τού άπάντησατε. Αυτά τά λυπηρά έπεισόδια πρέπει νά τελειώνουν άμέσως. Κι' ακόμα καλύτερα... νά μη γίνονται.

Μικρή Βασίλισσα, μ'ήν ανησυχής, τό γράφίμο σου είναι άρκετά ενάγνωστο. Μά πρώτα γράφεις έσύ τό φάκελλο κι' έπειτα τό γράμμα; Τό συμπεραίνω, γιατί πώς θά ήξερες πώς οί «γραμμές» του είναι στραβές;.. Πολύ άδικο έκλαψες με την ιδέα πώς δεν σάγαπώ, έπειδή μιά φορά σου άπήνητησα στη στήλη των Άσπασμών. Εί-δες κατόπι πώς αυτό είναι άσχετο με την άγάπη μου και γίνεται σέ ώριμους περιστάσεις. Τό είπα, νομίζω, στην προκήυση: ή Συλλογή των Πνευματικών Άσκήσεων πρέπει νά έχη ως 30 Άσκήσεις, άλλα και λιγότερες δεν πειράζει, φτάνει νά είναι καλές. Για τίς προσπάθειες πού κάνεις για τη διάδοσή μου, εύχαριστώ πολύ.

Βασίλισσα του Βροά, θά είδες πώς αυτό τό ψευδώνυμο σου ένέκρινε. Χαίρω πολύ για τί γνωριμία κι' έλπίζω νά μού γράφης συχνά, και μάλιστα νά διακριθής στην κίνηση σάν κόρη καλής Διαπλάσπουλας. Άλλά τί ψευδώνυμο είχε τότε ή μαμμά σου; Δεν μπόρεσα νά τό διαβάσω.

Σού έστειλα όσα έζήτησες, Ηλιοπερίχνη. Ο μπαμπάς έλαθε τά βιβλία του κ. Ε. νοπούλου; Την περ νή Συλλογή σου, δεν πρόφτασα τότε νά τη χρησιμοποιήσω, τη χρησιμοποιώ τώρα. Γι' αυτό σου είπα νά μη μού στείλεις άλλη παρά τό Μάτο. Άν θέλεις όμως νά μού στείλεις και νωριτερα, δεν πειράζει. Τό ίδιο λέω και στους άλλους πού έχω περσινές τούς Συλλογές.

*Άνδονόλα, σου τό ένέκρινε, καθώς θά είδες. Πόσες άρρώστιες, παιδί μου, στο σπίτι σας αυτόν τόν καιρό! Έύχομαι κι' έλπίζω ο καινούργιος χρόνος νά σās είναι καλύτερος. Κι' έμεις έδω είχαμε χιό-

νια στα βουνά και δυνατό κρύο. Άλλά τί νά γίνη; Καθώς λές και σύ, ο χειμώνας είναι άπαραίτητος για τη γεωργία. Άλλοίμονο αν δεν έκανα κρύο και δεν έπεφταν χιόνια αυτός τούς δυο-τρεις μήνες. Η συγκομιδή θά ήταν μηδαμινή. Σού έστειλα και λυσόχαρτο. Σ' εύχαριστεί κι' ο κ. Φαίδων.

Με γιά τό καινούργιο ιδιόκτητο σπίτι, Άνθισμένη Γαζία. Σ' εύχαριστώ για τις εύχές και για όλα. Επίσης σ' εύχαριστεί κι' ο κ. Φαίδων πού θυμήθηκες τη γιορτή του και πού την Έπιστολή του διαβάσεις πρώτα-πρώτα όταν λαβαίνης τό φυλλάδιο. Χαίρω πού σου άρέσουν τόσο τά έφετεινά μου μυθιστορήματα.

Δοξέ Όσπλιγκαντώ, από τις Μ. Άγγελίες σου, μιά ήταν γερμανική. Δεν την έδημοσίευσες, γιατί δεν δημοσιεύω Μ. Άγγελίες, σέ ξένες γλώσσες. Μπορώ νά μ'ήν ξέρω έγώ τί λένε; Και μπορώ πάλι νά ξέρω όλες τις γλώσσες του κόσμου; Έσύ μού έστειλες γερμανική! αύριο ένας άλλος μπορεί νά μού στείλη ίσπανική, ρουσσική, ρουμάνική, τοσχολοβάνικη. Και τότε τί γίνεται; Πού νά βρίσκω γλωσσολογικούς νά μού τις μεταφράζουν. Λοιπόν, κατ' άρχήν: οί ξένες γλώσσες αποκλείονται. Επίσης και τά... κορακίστικα, πού κάποιος μού έστειλε από την Σύρο.

*Αλεξία Άργυρή, σου ένέκρινε, καθώς θά είδες, τό ψευδώνυμο αυτό, πού τό πήρες από τώρατο κι' αγαπημένο σου βιβλίο της κ. Δέλτα, τό γραμμένο στη δημοτική «πύ από μένα έμαθες νά την αγαπάς»... Πόσο μού άρεσε τό πρώτο σου γράμμα! Και βέβαια ήταν κινηρός νά μού γράψης για νά σέ γνωρίσω, αφού είσαι έπτά δλα χρόνια συνδρομήτρια, και με διαβάσεις από μικρή, κι' έχεις στο σπίτι σου τριάντα τόμους μου. Έλπίζω νά μού γράφης συχνά. Όσο για τις άχθέσεις σου στο σχολείο, δεν άμφιβάλλω πώς θά είναι έξοχες. Μού τό λέει τό τόσο καλογραμμένο σου γράμμα...

Δεν έχω πιά τόπο νάπνητησω σ' άλλους. Γαλανοπούλα, Δευκή Καμείλα, Πριγκίπισσα Ουγγέ και Ροδοβαμμένη Αδούλα, φύλαξα τά γράμματά σας για τό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα-νέωται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άναανεόμενα ισχύουν άπό την 30 Νοεμβρίου 1938. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σέ άγόρια, και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τσικό, κ. (ΩΩ). Πατρινό Ζιζάνιο, κ. (...). Κυανή Άκμή, κ. (...). Γενναίος Κοπηλάτης, ά. (...). Κεντρί, κ. (ΒΣ). Σπουργίτης, ά. (ΓΣ). (Τσαχπινόουλα, κ. (ΚΜ). Λεοντόκαρδος, ά. (...).

*Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Πρόμαχος της Έλευθερίας, ά. Σιδηρούν Κράνος, ά. Βιογίλιος, ά. Παχιδιάρα, κ. Άετιδούς, ά.

*Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Δόλυ (έφετέλεσα) ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί. Μικρόν Σκοπευτήν (σου έστειλα Όδηγό για άνάρχους κινούμενους στο σκαλόνια μου) εύχαριστώ πού προσέ-χες τό γράφίμο σου για νά μη με κουρά-ζης. Άλεξάνδραν Κ. Άραβαντινού (έ-στειλα ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί) Μαμ-ζέλ Νιτούς (εύχαριστώ για όλα θά είδες την έγκριση) δεν πειράζει πού άργησες, φτάνει νά μού γράφης τώρα πιο συχνά. Νίκηη (αυτό, καθώς θά είδες, σου ένέκρινε) κατάλαβες για ποιο λόγο άργησα νά

